

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 365/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. S., T., zastúpeného advokátom JUDr. M. Z., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní o povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. 11 C 17/05 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 78/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2009 doručená sťažnosť V. S., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej

lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní o povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. 11 C 17/05 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 78/09.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: «Okresnému súdu v Trnave som dňa 14. 02. 2005 predložil „Návrh na obnovu konania“.

Podaním sa súd zo dňa 30. 3. 2005, ktoré súdu bolo doručené 31. 03. 2005 v záujme hospodárnosti konania som navrhol v zmysle § 112 OSP spojiť vec na spoločné konanie s vecou vedenou na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn.: 12 C 22/01 z dôvodu, že uvedené veci sa začali na Okresnom súde v Trnave a skutkovo spolu súvisia a týkajú sa tých istých účastníkov konania.

Na uvedený návrh mi do dnešného dňa nebolo doručené žiadne rozhodnutie.

Keď súd vo veci sp. zn.: 11 C 17/05 nekonal podaním súdu zo dňa 15. 7. 2007 osobne doručené súdu 18. 07. 2007 som uskutočnil urgenciu s príslušným odôvodnením.

Keď súd nereagoval na horeuvedenú urgenciu podaním zo dňa 22. 10. 2007 som uskutočnil u predsedu súdu „Sťažnosť na zbytočné súdne preťahy a neefektívne konanie vo veci vedenej na OS sp. zn.: 11 C 17/05“.

Predseda OS mi oznámením zo dňa 02. 11. 2007 Spr. 2542/07 oznámil, že na základe vyjadrenia zákonného sudcu tento v mesiaci november 2007 rozhodne o návrhu, či pripúšťa, resp. nepripúšťa obnovu konania.

Uznesením súdu zo dňa 17. marca 2008 sp.zn.: 11 C/17/2005-78 bola obnova konania zamietnutá.

Podaním súdu zo dňa 19. 7. 2008 doručené osobne súdu 21. 7. 2008 som doplnil „Návrh na obnovu konania zo dňa 13. 2. 2005“.

Proti uzneseniu súdu zo dňa 17. marca 2008, sp.zn.: 11 C/17/2005 78 som podal odvolanie zo dňa 1. apríla 2008, ktoré bolo v tento deň osobne doručené súdu.

Dňa 14. 4. 2009 mi bola doručená výzva Krajského súdu zo dňa 1. 4. 2009, číslo: 23Co/78/2009-120.

Na základe výzvy Krajského súdu v Trnave som podaním na súd 15. 04. 2009 súdu oznámil zaplatenie sumy 99,58 EUR.

V sťažnosti chcem zdôrazniť tú skutočnosť, že aj keď konanie vo veci obnovy je mimoriadny opravný prostriedok až do jeho právoplatného ukončenia súd môže ovplyvniť priebeh pôvodného konania tým, že povolí obnovu konania, k čomu som súdu doložil podaním zo dňa 19. 7. 2008 osobne doručené súdu 21. 07. 2008 nové skutočnosti s odvolaním sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 4 Cdo 83/2006 a najmä 4Cdo 140/02, ktoré jednoznačne potvrdzujú nesprávnosť a protizákonnosť rozhodnutia vo veci, v ktorej podávam návrh na obnovu konania.

O týchto skutočnostiach som sa dozvedel až na základe rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn.: 11Co/180/2007-231 zo dňa 26. marca 2008, ktorý mi bol doručený 20. 5. 2008, t. j. v období, keď už bolo rozhodnuté Okresným súdom v Trnave o zamietnutí obnovy konania pod sp. zn.: 22 C 22/94 a to dňa 17. marca 2008 doručené 27. 3. 2008.

V danom prípade napadnutý rozsudok sp. zn.: 22 C 22/94 podaním návrhu na obnovu konania je v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to v prvšom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. k.: 4Cdo 140/02 v tej istej veci ako bolo nesprávne rozhodnuté v č. k.: 22 C 22/94.

V danom prípade nemôže byť právoplatné rozhodnutie v danej veci (22C 22/94) a na základe toho trvá moja právna neistota, ktorú môže odstrániť rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, keď spravodlivo rozhodne v rámci môjho odvolania proti uzneseniu Okresného súdu v Trnave sp. zn.: 11C/17/2005 - vec sa nachádza v štádiu neukončeného právoplatného rozhodnutia od podania odvolania zo dňa 1. apríla 2008, v čom sú tiež robené ďalšie zbytočné súdne prietahy.

Za daného stavu v žiadnom prípade nemôže byť vec týkajúca sa sťažnosti posudzovaná ako už ukončená právoplatná vec.

Podľa platných právnych predpisov nemôže byť právoplatne 2 x odlišné rozhodnutie v tej istej veci (č. k.: 22 C 22/94, 4 Cdo 140/02 a taktiež 4 Cdo 83/2006) len v inom súdnom spore.

Veľkou chybou rozhodnutia v súdnom spore č. k.: 22C 22/94 bolo okrem iného aj to, že pri rozhodovaní sa súd neriadil rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - 4Cdo 140/02 lebo sa jednalo o tú istú vec, len v inom súdnom spore.

V danom prípade je nevyhnutne potrebné, aby táto vec bola podľa príslušných platných právnych predpisov zosúladená s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky, čo v danom prípade môže napraviť iba povolená obnova konania, ktorá sa nachádza v štádiu neukončeného rozhodnutia na Krajskom súde v Trnave, kde je vedená pod č. k.: 23 Co/78/2009-120. (...)

Na základe skutočností uvedených v časti I. tejto sťažnosti je nesporné, že Okresný súd v Trnave a následne aj Krajský súd v Trnave svojim postupom vo veci vedenej pod sp. zn.: 11 C 17/05 porušili základné právo upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy a ľudské právo upravené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že Okresný súd v Trnave o návrhu sťažovateľa na obnovu konania a taktiež o návrhu na spojenie vecí pod č. k.: 12 C 22/01 a 11 C 17/05 rozhodol o zamietnutí návrhu na obnovu konania až po podanej sťažnosti predsedovi okresného súdu a to za takmer tri roky a o spojení vecí nerozhodol a taktiež do dnešného dňa nerozhodol o odvolaní ani Krajský súd v Trnave a vec sa týka ďalšieho konania vedeného pod sp. zn.: 19 C/52/01 na ktoré je podané dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, vyvoláva u mňa dlhodobý stav právnej neistoty, ktorý napriek využitiu dostupných právnych prostriedkov nápravy naďalej trvá.

Predmet namietaného konania pritom nie je ani právne ani fakticky tak zložitý, aby objektívne podmieňoval dlhšiu dobu na prípravu rozhodnutia.

Napriek tomu, že zabezpečenie pomoci je v rukách štátu - Okresného súdu v Trnave a Krajského súdu v Trnave, tieto bez primeraných dôvodov nekonajú resp. nekonajú primerane svojim možnostiam a okolnostiam a spôsobujú pretrvávanie protiprávneho stavu.

Včasné rozhodnutie súdu v predmetnom konaní by odstránilo stav právnej neistoty i v ďalších súdnych konaniach (12C 22/01, 19 C 52/01), v ktorom sa nachádzam, čo je aj podľa doterajšej rozhodovacej činnosti Ústavného sudu Slovenskej republiky účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. (...)

Nečinnosťou Okresného súdu v Trnave a taktiež aj Krajského súdu v Trnave som utrpel finančnú ujmu. Ak by súd včas rozhodol o mojom návrhu a vyhovel by mu v plnom rozsahu, došlo by u mňa k podstatnému zlepšeniu mojej finančnej situácie, keďže som poberateľom nízkeho starobného dôchodku a ako osoba zdravotne ťažko postihnutá s potrebou doprovodu sprievodcom(...)

Dlhodobý stav právnej neistoty spôsobil u mňa psychickú záťaž, ktorá si vyžiadala opakovanú ambulantnú liečbu u psychiatra.

*Vzhľadom na odstup od podania návrhu na súd a primeranej lehoty, v ktorej mal súd o tomto návrhu rozhodnúť, možno celkovú finančnú ujmu stanoviť na sumu 10.000.- eur.
(...)*

Na základe uvedeného a v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami platných právnych predpisov navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po jej prerokovaní vydal tento nález:

1. Okresný súd v Trnave a následne aj Krajský súd v Trnave v konaní pod sp. zn.: 11 C 17/05 porušili základné právo V. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajskému súdu v Trnave a taktiež aj Okresnému súdu v Trnave prikazuje, aby v konaní 11 C 17/05 konal bez zbytočných prietáhov v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4 Cdo 140/02 a 4 Cdo 83/2006.

3. V. S. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000 eur, ktoré je mu Okresný súd v Trnave povinný zaplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohoto nálezu.

4. V. S. priznáva náhradu trov konania, ktoré vyčíslil ústavnému sudu do troch dní po obdržaní tohoto nálezu vrátane trov právneho zastupovania, ktoré mu je povinný Okresný súd v Trnave zaplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohoto nálezu. (...)»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1193 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní o povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. 11 C 17/05 a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 78/09 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ už napadol ústavnou sťažnosťou postup okresného súdu v konaní o povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. 11 C 17/05, pričom ústavný súd túto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú svojím uznesením č. k. III. ÚS 246/08-10 z 12. augusta 2008 v podstate z dôvodu, že v konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do právoplatného rozhodovania o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (rovnako to platí, pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa práva na

prejednanie záležitosti v primeranej lehote – pozri napr. *Sablon v. Belgicko, 2004*), pretože nejde o rozhodovanie o hmotnom práve alebo záväzku a o odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci (*mutatis mutandis* III. ÚS 187/02, III. ÚS 191/02, IV. ÚS 185/04).

Vzhľadom na to, že okresný súd nepovolil obnovu napadnutého konania, právna situácia sťažovateľa je totožná v daných súvislostiach s tým, aká bola aj v čase vydania uznesenia č. k. III. ÚS 246/08-10 z 12. augusta 2008, preto bolo potrebné v tejto časti jeho sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú.

2. Pokiaľ ide o namietaný postup krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 78/09, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pripomína, že judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že základným účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (a obdobne aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 100/03). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Podľa § 234 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne, alebo obnovu konania povolí. V zmysle odseku 3 citovaného ustanovenia povolením obnovy konania sa odkladá vykonateľnosť rozhodnutia vo veci.

Podľa § 235 ods. 1 OSP len čo nadobudne rozhodnutie o povolení obnovy právoplatnosť, súd bez ďalšieho návrhu vec znova prejedná. Pritom prihliadne na všetko, čo vyšlo najavo ako pri pôvodnom konaní, tak aj pri prejednaní obnovy.

Podľa § 235 ods. 2 OSP ak súd zistí, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, zamietne uznesením návrh na jeho zmenu. Ak súd napadnuté rozhodnutie vo veci samej zmení, nové rozhodnutie nahradí pôvodné rozhodnutie.

V konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do právoplatného rozhodovania o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to ani v odvolacom konaní, preto treba považovať sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

Takéto rozhodnutie týkajúce sa práv účastníkov konania bolo už totiž vydané v pôvodnom konaní a v zmysle § 159 ods. 3 OSP predstavuje prekážku veci rozhodnutej, ktorú nemožno prejednať znova. Právna neistota účastníkov tohto konania bola odstránená vydaním relevantných právoplatných rozhodnutí v konaniach, o ktorého obnovu sa sťažovateľ domáha.

Prekážka veci rozhodnutej odpadne len za predpokladu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania podľa § 235 ods. 1 OSP, keď by okresný súd bez ďalšieho návrhu vec znovu prejednal. V tomto štádiu by už preto išlo o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím o návrhu na zmenu rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní, a prichádzala by teda do úvahy aj aplikovateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a rovnako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už vyslovil, že pri obnove konania podľa Občianskeho súdneho poriadku (§ 228 a nasl.) môže byť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (*mutatis mutandis* III. ÚS 191/02).

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v predmetnom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bez ďalšieho kvalifikoval ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol v tejto časti o odmietnutí sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009